

ÉDEN-
TRIÓLIA 1

A halhatatlanság
SZABÁLYAI

fine selection

JULIE KAGAWA
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

JULIE KAGAWA

A halhatatlanság

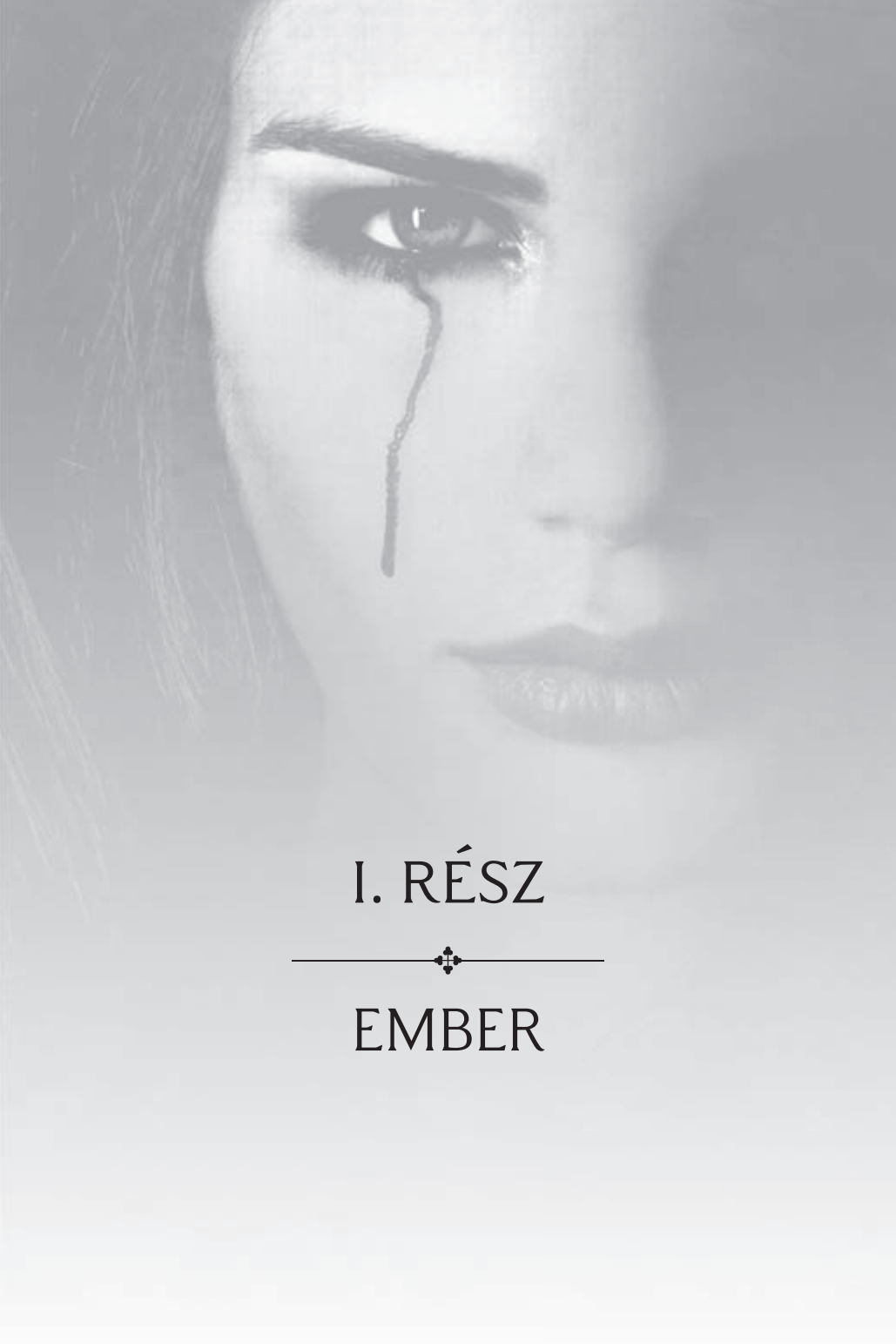
S Z A B Á L Y A I

ÉDEN-
TRILOGIA 1

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Nicknek, aki örök társam
a vámpírok elleni küzdelemben*

I. RÉSZ

EMBER

1. FEJEZET

A JELÖLETLENEKET A RÉGI IPARNEGYEDBEN AKASZTOTTÁK. Nyilvános kivégzés volt, úgyhogy mindenki odacsődült a látványra.

Az akasztófa mögött álltam, névtelen arc a tömegben, kínosan közel az eseményekhez, de képtelen voltam elfordítani a tekintetemet. Ezúttal hárman voltak, két fiú és egy lány. A legidősebb velem egykorú lehetett, tizenhét éves, csupa csont és bőr. Tágra nyílt szemmel, rémülten meredt előre. Zsíros, sötét haja a válláig ért. A másik kettő fiatalabb volt nála: talán tizennégy-tizenöt évesek, és valószínűleg testvérek, mivel ugyanolyan szőke, bozontos hajuk volt. Nem ismerem őket, nem tartoztak az enyémeik közé. De pontosan úgy néztek ki, mint minden jelöletlen: soványak voltak, rongyosak, és csapdába esett, riadt állatként tekintgettek körbe-körbe. Szorosan magam köré fontam a karomat. Átéreztem a kétségbeesésüket. Nekik végük. A csapda bezárult; a vadászok elkapták őket, és nincs hova menekülniük.

A csicskás az emelvény szélén állt. Olyan dölyfösen és büszkén feszített, mintha ő maga kapta volna el a gyerekeket. Fel-alá járkált, a bűnösökre mutogatott, és a vádakat sorolta. Világoskék szeme győzelemittasan csillogott.

– ...továbbá inzultálták a belső város egyik lakosát, loptak, illetéktelenül behatoltak egy tiltott területre, és ellenálltak a letartóztatásnak. Ezek a bűnözők első osztályú élelmiszereket próbáltak meg eltulajdonítani a belső város raktárából. Ez ellenetek, de ami még fontosabb: a mi hőn szeretett, kegyes Urunk ellen elkövetett bűntettnek minősül.

Felhorkantam. A cirádás mondatok és a jogi csúrcsavar nem törölhette el az igazságot, hogy ezek a „bűnözők” pontosan azt tették, mint a többi jelöletlen: próbáltak életben maradni. Ki tudja, milyen okból, talán a végzet hozta így, büszkeségből vagy dacból, de mi, jelöletlen emberek nem viseljük a bőrünkön a vámpíruinak jelét, ami megmutatja, ki vagy, hol élsz és kihez tartozol. A vámpírok természetesen azt mondják, hogy a biztonságunk érdekében billogoznak. Hogy a városon belül mindenkit számon tartsanak, hogy tudják, hány éhes szájat kell betömniük. Csakis a mi érdekünkben. Na, persze! Hívhatják, ahogy akarják, ez is csupán egy módja annak, hogy leigázzák az embereket. Ennyi erővel akár nyakörvet is viselhetnénk.

Számos jó oldala van annak, ha valaki jelöletlen. Nem létezel. Nem szerepelsz a nyilvántartásaikban, ezért olyan vagy, mint egy szellem. Mivel a neved nincs a listán, nem kell megjelenned a havi véradáson, ahol a ropogós fehér köpenyes kis házi kedvencek beszárnak a vénádba, a lecsapolt véredet steril tasakokba töltik, hűtőbe teszik, majd az urakhoz továbbítják. Csak próbáld meg elmaradni néhány véradásról, az örök eljönnek érted, és behajtják rajtad a teljes elmaradt adagot. Még akkor is, ha utána olyan leszel, mint egy üres zsák. A vámpírok így is, úgy is megkapják a véradagjukat.

Jelöletlenként nyitva maradnak számodra bizonyos kiskapuk. A vér szívók nem tartanak pórázon. Jelöletlenként élni nem minősül bűntettnek, ezért azt hihetné az ember, hogy mindenki él ezzel a lehetőséggel. De sajnos a szabadságnak súlyos ára van. A megbélyegzettek

kapnak élelmiszerjegyet. A jelöletlenek nem. És mivel a vámpírok biztosítják a város élelmiszerellátását, igencsak nehéz elegendő élelemhez jutni.

Úgyhogy azt tettük, amit hasonló helyzetben bárki tett volna: koldultunk, loptunk, guberáltunk, ahol csak élelmet sejtettünk. Bármit megtettünk, hogy életben maradjunk. A vámpírváros legkülső részén, a *peremen* nagyon kevés élelem jut még a megbélyegzetteknek is. A fejadagokat szállító teherautók havonta kétszer jönnek, és örök védik őket. Láttam olyat, hogy csak azért megverték jelöletleneket, mert kiléptek a sorból. Tehát ugyan nem bűn jelöletlenné lenni, de ha *rajtakapnak* azon, hogy a vérszívóktól lopsz, és a herceg átkozott jele nincs a bőrödön, akkor nem remélhetsz kegyelmet.

Én jól megtanultam ezt a leckét. Kár, hogy ők hárman nem.

– ...kétszázharminc gramm szója, két burgonya és egy negyed kiló kenyér. – A csicskásból csak úgy ömlött a szó, az emelvény körül gyülekezők pedig morbid érdeklődéssel hallgatták, tekintetüket az akasztófára szegezve. Belevetettem magam a tömegbe, és eltávolodtam az akasztófától. Hallottam magam mögött a csicskás fennhéjázó hangját. A kezem ökölbe szorult. Legszívesebben bemosztam volna neki egyet. Átkozott csicskások! Bizonyos értelemben rosszabbak voltak, mint a vérszívók. Saját akaratukból szolgálták a vámpírokat, elárulták embertársaikat, csak azért, hogy maguknak kényelmet és luxust biztosítsanak. Egyszerre gyűlölte és irigyelte őket mindenki.

– A jelöletlenekre vonatkozó szabályok egyértelműek. – A csicskás egyre jobban belelovalta magát a beszédébe. A legdrámaibb hatás elérése érdekében hosszúra nyújtotta a beszédét. – Az új-covingtoni törvény huszonkettedik cikkelyének negyvenhatodik sora értelmében bármelyik embert, akit élelmiszerlopáson kapunk a város falain belül, és nem viseli magán a herceg védelmet nyújtó jelét, akasztás

általi halálra kell ítélni. Kívánnak a vádlottak élni az utolsó szó jogával?

Fojtott hangokat hallottam. A legidősebb tolvaj szitkokat szórt a csicskásra, és valami olyasmit mondott neki, amit anatómiailag lehetetlen lett volna végrehajtani. Megráztam a fejem. A bátor szavak nem segítenek rajta. Innen nincs menekvés. Dicséretre méltó még az utolsó pillanatban is ellenállni, de a legfontosabb, hogy ne kapjanak el. Úgy tűnik, a fiúnak ez volt az első és utolsó nagy baklövése. *Min-dig hagyj magadnak egéruat!* így szól a jelöletlenek első szabálya. Tégy bármit – gyűlöld a vámpírokat, káromold a csicskásokat –, de soha ne engedd, hogy elkapjanak! Meggyorsítottam a lépteimet. Ahogy magam mögött hagytam a tömeget, kocogásra váltottam.

A tömeg felhördült, de még így is jól hallottam, ahogy a csapóajtók kinyílnak. Az ezt követő csend annyira kifejező volt, hogy kényszerítenem kellett magamat: ne nézzek hátra. A gyomrom görcsbe rándult, de ügyet sem vettem rá. Befordultam egy sarkon, így már egy fal választott el az akasztófától, és nem éreztem a késztetést, hogy visszanézzek.

A PEREMEN EGYSZERŰ AZ ÉLET, ahogy az itt élő emberek is azok. Nem kell dolgozniuk, de a perem körüli „kereskedelmi állomásokon” elcserélhetik egymással a talált tárgyakat. Nem szükséges megtanulniuk olvasni. Nincs olyan munka, ami ezt megkövetelné, ráadásul a könyvek birtoklása illegális. Akkor pedig minek kockáztatnának? Csupán arról kell gondoskodniuk, hogy legyen mit enniük, és megfoltozzák a ruháikat meg azt a nyomorult kis lyukat, dobozt vagy elhagyatott épületet, amit otthonnak neveznek, és megvédi őket az esőtől.

Minden peremlakó titkos vágya az, hogy egyszer bejuthasson a falon túl húzódó belső városba. Ez a fal választja el a civilizált világot

az emberi mocsoktól. Ezen a falon túl magasodnak fölénk a város ragyogó tornyai, amelyek valami csoda folytán még nem omlottak le. Mindenkinek akad olyan ismerőse, aki ismer valakit, akinek valame-lyik családtagját vagy barátját a városba vitték, mert ragyogó elme, esetleg csodaszép, és túl jó vagy különleges ahhoz, hogy az aljanép között maradjon. Az a pletyka járja, hogy a vámpírok „tenyésztk” az embereket a belső városban. A születendő gyermekekből rabszol- gákat nevelnek, akik teljes odaadással szolgálják az uraikat. De mi- vel még soha nem tért vissza olyan a városból, akit elvittek – kivéve persze a csicskásokat és az öröket, de ők nem beszélnek erről –, senki sem tudja, milyen is valójában az élet a falon túl.

Persze ez csak újabb táptalajt ad a szóbeszédnek.

– Te is hallottad? – szegezte nekem a kérdést Cingár. A terüle- tünk határát jelző drótkerítésnél futottam vele össze. A kerítésen túl, egy fűvel benőtt, üvegtörmelékkel borított területen állt az a régi épület, amit én és a társaim otthonunknak hívtunk. A csapa- tunk vezetője, Lucas szerint valaha iskolaként működött, ahol min- dennap sok gyerek összegyűlt, hogy tanuljanak. Ez még azelőtt volt, hogy a vámpírok kirámolták az épületet, és elégettek, tönkretettek mindent, amit odabent találtak. De az üres iskola tökéletes mene- déket nyújtott az utcakölyköknek. A háromemeletes létesítmény téglafalai omladoztak. A legfelső szint beomlott, a termeket pe- nész és törmelék borította. A kihalt folyosók és helyiségek hidegek, nyirkosak és sötétek voltak. Minden évben újabb darab omlott le a falból, de az épület a miénk volt, a mi menedékünk, és minden erőnkkel védtük.

– Ugyan mit? – kérdeztem, miután átbújtunk a rozsdás kerítésen tátongó lyukon, és elindultunk a gazos, törött üvegekkel teledobált területen az édes otthon felé.

– Gracie-t tegnap este elvitték. Még hozzá a városba! Azt hallottam, hogy az egyik vámpír bővíteni akarja a háremét, és szemet vetett Gracie-re.

Éles pillantást vetettem rá.

– Micsoda? Ezt meg kitől hallottad?

– Kyle-tól és Travistól.

Undorodva forgattam a szememet. Azok ketten a jelöletlenek egy rivális bandájához tartoztak. Általában nem zavartuk egymás köreit, de ez a hír úgy hangzott, mintha a vetélytársaink így akarnának ránk ijeszteni, hogy ne merészkedjünk ki az utcára.

– És te el is hiszed, amit azok ketten mondanak? Csak szívatnak, Cingár! Csak rád akarnak ijeszteni.

Cingár árnyékként követett a füves területen. Kék szeme megtelt könnyel, a tekintete ide-oda cikázott. Cingár igazi neve Stephen volt, de már senki sem hívta így. Legalább tíz centivel volt magasabb nálam, de ez az én százötvenhárom centimhez viszonyítva nem számított kiemelkedő teljesítménynek. Szalmasárga hajával és rémült tekintetével Cingár úgy nézett ki, mint egy madárijesztő. Éppen csak hogy sikerült túlélnie az utca viszontagságait.

– Nem csak ők beszélnek erről – kötötte az ebet a karóhoz. – Cooper azt mondta, hogy hallotta Gracie-t sikoltozni pár háztömbbel arrébb. Ebből mire következtetsz?

– Ha valóban igaz, akkor arra, hogy Gracie volt annyira hülye, hogy éjszaka egyedül kószáljon a városban, és az utolsó csepp vérét is kiszívták a vámpírok.

– Na de Allie!

– Mi van?

Az omladozó ajtókereten belépve az iskola egykori, nyirkos folyosóján találtuk magunkat. Az egyik fal mentén rozsdás szekrények

sorakoztak. Néhány még sértetlen volt, de a legtöbbje összetört vagy behorpadt. Az egyik felső szekrényhez léptem, és kinyitottam nyirkos ajtaját.

– A vámpírok nem rejtőznek folyton az elefántcsonttoronyukban. Néha igenis kimennek vadászni, hogy friss vérhez jussanak. Ezt mindenki tudja. – Felkaptam a hajkefém, amit a szekrényben őriztem, és megnéztem magam a hátuljára ragasztott tükörben. Ez volt az egyetlen használható tükör az épületben. Egy koszos arcú, egyenesszálú fekete hajú lány nézett vissza rám; ahogy Patkány mondaná: „csík szemekkel”. De nekem legalább nincsenek olyan fogaim, mint egy rágcsálónak.

Végigszántottam a kefével a hajamon, és felszisszentem a gubancoknál. Cingár ott állt mellettem, és továbbra is helytelenítő és rémült pillantással nézett rám.

– Ne nézz már így, Stephen! – szóltam rá összevont szemöldökkel. – Ha naplemente után kint maradsz és elkapnak a vérszívók, az csakis a te hibád, mert nem maradtál meg a fenekeden, vagy nem figyeltél eléggé. – Visszatettem a hajkefét a helyére, és becsaptam a szekrény ajtaját. – Gracie azt hitte, hogy azért, mert őt megbélyegezték, és a bátyja a falat védő őrség tagja, biztonságban tudhatja magát a vámpíroktól. A vámpírok mindig akkor csapnak le, amikor azt hisszük, biztonságban vagyunk.

– Marcot nagyon megviseli az eset – közölte Cingár mogorván. – A szüleik halála után Gracie volt az egyetlen megmaradt családtagja.

– Ez nem a mi problémánk. – Rosszul éreztem magam amiatt, amit mondtam, de ez volt az igazság. A peremen mindenki saját magáért és a közvetlen hozzátartozóiért felelt, senki másért. Én magammal, Cingárral és kis bandánk többi tagjával törődtem. *Ők* alkották a családomat, bármilyen elcseszett társaság is voltunk. Nem

aggódhattam az összes peremlakóért. Nekem is megvolt a magam baja.

– Talán... – kezdte Cingár habozva. – Talán... Gracie most boldog. Talán jó dolog, ha valaki bekerül a belső városba. A vámpírok gondját viselik majd, nem gondolod?

Elfojtottam egy horkantást. *Cingár, ők vámpírok!*, szerettem volna a fejéhez vágni. *Szörnyetegek! Csakis rabszolgaként és táplálékként tekintenek ránk. Te is tudod, hogy egy szemernyi jóérzés sincs egy vérszívóban.*

De ha ezt mondom Cingárnak, azzal csak még inkább felzaklattam volna, úgyhogy figyelmen kívül hagytam a megjegyzését.

– Hol vannak a többiek? – kérdeztem, miközben végighaladtunk a folyosón, a törmeléket és az üvegcserepeket kerülgetve. Cingár morgván követett, ide-oda rugdosta az útjába kerülő vakolatdarabokat. Viszketett a tenyerem, annyira szerettem volna arcul csapni. Marc rendes fickó volt: habár ő megbélyegzett volt, emberszámba vett minket, jelöletleneket, és gyakran beszélgetett is velünk, amikor éppen őrzáratozott a fal mentén. Azt is tudtam, hogy Cingár nem közömbös Gracie iránt, de ezt sosem vallaná be. De én voltam az, aki megosztotta vele az ételét, mert ő túlságosan rettegett kimeréskedni élelemért. Hálátlan kis takony! Pedig pontosan tudta, hogy képtelen vagyok mindenkiről gondoskodni.

– Lucas még nem jött vissza – bökte ki Cingár, amikor elértünk a szobámhoz. A folyosóról nyíló egyik üres termet sajátítottam ki. Az itt töltött évek során a lehetőségekhez mérten kipofoztam. Zacskokat ragasztottam a betört ablakokra, hogy kívül tartsam a párat és az esőt. Az egyik sarokban egy viharvert matrac hevert, rajta takaró és párna. Korábban találtam egy összecuszkható asztalt két székkal és egy műanyag polcot, amin a számomra fontos tárgyak sorakoztak. Csinos kis fészket rendeztem be magamnak, és a legjobb az egészben

az volt, hogy belülről be tudtam zárni az ajtót. Senki sem zavart, ha egyedül akartam lenni.

– És hol van Patkány? – kérdeztem, és belöktem az ajtót.

Nyikorogva kitárult. Egy barna hajú, izmos fiú fordult felénk, gombszeme tágra nyílt. Idősebb volt nálam és Cingárnál. A vonásai határozottak voltak, elülső fogai pedig kiálltak, amitől úgy tűnt, mintha folyton gúnyos mosoly játszana az ajkán.

Amint meglátott, Patkány elkáromkodta magát, engem pedig elöntött a düh. Ez az *én* szobám, az *én* területem. Semmi joga nem volt itt lenni.

– Patkány – szóltam rá, és bevágtattam az ajtón –, mégis mit keresel a szobámban?! Azt nézed, mit lophatnál el?

Patkány felemelte a kezét, mire összeszorult a gyomrom. Egyik piszkos kezében egy öreg, viharvert könyvet tartott. A borítója majdnem leesett, a lapjai megsárgultak, kijártak belőle. Azonnal felismertem. Kitalált történet volt négy kölyökről, akik egy varázslatos ruhásszekrénybe belépve egy másik, különös világban találták magukat. Számtalan alkalommal újraolvastam. Ugyan az elején még jót nevettem azon, hogy milyen lehet egy barátságos, beszélő állatokkal teli varázslatos hely, de később bizony azt kívántam, bár találhatnék egy rejtেকajtót, amelyen keresztül eltűnhetnek innen.

– Ez meg mi a franc? – kérdezte Patkány a könyvet felemelve. Mivel rajtakaptam, azonnal támadólag lépett fel. – Könyvek? Mégis minek gyűjtesz ilyen szemetet? Mintha legalábbis tudnál olvasni! – Felhorkant, és a földre dobta a könyvet. – Tisztában vagy vele, hogy mit tesznek veled a vámpírok, ha ezt megtudják? Lucas tud egyáltalán erről a szeméthalomról?

– Ez nem rád tartozik! – csattantam fel, és beljebb léptem. – Ez az *én* szobám, azt tartok itt, amit akarok. Most pedig takarodj innen,

mielőtt szólok Lucasnak, és ő rúgja ki innen a csontos, fehér seggedet!

Patkány elröhögte magát. Még csak pár hónapja volt a bandánk tagja. Azt állította, hogy egy másik szektorból jött, hogy az egykori bandája kirúgta őt, de az okát nem árulta el. Gyanítottam, hogy azért, mert egy hazug tolvaj volt. Lucas még csak fontolóra sem vette volna, hogy bevegyük a csapatba, ha tavaly télen nem veszítünk el két embert, Patricket és Geoffrey-t. A jelöletlen testvérpár a hülyeség határait feszegette, és azzal hencgetek, hogy őket úgysem kapják el a vámpírok, mert túl gyorsak. Úgy ismerték az összes egérutat, mint a tenyerüket. Aztán egyik éjszaka a szokásos élelemszerző körútjukra indultak... és azóta sem tértek vissza.

Patkány arrébb rúgta a könyvet, majd fenyegetően előrelépett, és kihúzta magát, hogy fölém magasodjon.

– Vigyázz a szádra, Allie! – mordult fel. Lehelete forró és állott szagú volt. – Jobb, ha kétszer is meggondolod, mit mondasz, mert Lucas nincs mindig itt, hogy megvédjen. Ezt ne feledd! – Még közelebb hajolt hozzám. – Most pedig tűnj el az utamból, mielőtt akkorát kapsz, hogy a fal adja a másikat! Nem szeretném, ha a kis barátod sírni látna.

Megpróbált ellökni, de én megtámasztottam magam, tettem egy lépést előre, és teljes erőből orron vágtam.

Patkány felvisított. A kezét az orrához kapta, és hátratántorodott. Cingár levegőért kapkodott mögöttem. Patkány a könnyein keresztül pislogva káromkodni kezdett, majd ügyetlenül a fejem felé suhintott. Kitértem az ütés elől, és nekilöktem a falnak. Hallottam, ahogy a feje a betonnak csapódik.

– Takarodj a szobámból! – szóltam rá határozottan. Patkány megsédült, és a falnak támaszkodva a földre csúszott. Cingár bemene-kült a sarokba, és az asztal mögött keresett menedéket. – Takarodj

innen, és be ne tedd még egyszer ide a lábad, Patkány! Ha még egyszer belépsz ide, esküszöm, úgy elintézek, hogy életed végéig csak szívószállal tudsz majd enni!

Patkány álló helyzetbe tornázta magát. Összekente a falat a vérével. Megtörölte az orrát, káromkodott egyet, majd az ajtó felé tántorgott. Útközben felrúgta az egyik széket. Bevágtam az ajtót mögötte, azután elfordítottam a zárat.

– Szemétláda! Hazug, tolvaj szemétláda! Aú! – Az öklömre néztem, és összevontam a szemöldökömet. A bütykeimet megvágta Patkány kiálló foga, ezért a kézfejem erősen vérzett. – Pfúj, hát ez csodás! Remélem, nem kaptam el semmit.

– Patkány iszonyú dühös lesz – mondta Cingár holsápadtan, miközben kimerészkedett az asztal mögül. Felhorkantam.

– És aztán? Csak próbálkozzon! Akkor majd más módon töröm el az orrát. – Felkaptam a polcról egy rongyot, és a kézfejemre szorítottam. – Elegem van abból, hogy a szarságait kell hallgatnom, és hogy azt hiszi, mindent megtehet csak azért, mert idősebb nálunk. Ez a dolog már régóta érett.

– De lehet, hogy ezért *rajtam* áll bosszút – mondta Cingár olyan vádló hangszílyal, mintha ebben a helyzetben megfontoltabban is viselkedhettem volna. Mintha végig kellett volna gondolnom, hogy rá milyen hatással lehetnek a történtek.

– Majd rúgd sípcsonton, és mondd meg neki, hogy kopjon le! – vágtam vissza. A polcra dobtam a rongyot, és óvatosan felemeltem a megtépázott könyvet. A borítója és az első oldal elszakadt, de amúgy sértetlennek tűnt. – Patkány csak azért mer kikezdeni veled, mert hagyod magad. Ha visszatámadsz, békén fog hagyni.

Cingár nem mondott semmit. Magába roskadt. Megpróbáltam elfojtani az iránta érzett haragomat. Pontosan tudtam, hogy nem

venné fel a küzdelmet Patkánnyal. Engem kérne meg, mint mindig, hogy segítsék neki. Felsőhajtottam, majd letérdeltem egy műanyag doboz mellé, a fal tövébe. Egy régi lepedővel szoktam letakarni, amit Patkány levett róla, és behajított a sarokba. Biztosan ételt keresett vagy valamit, amit ellophatna. Mielőtt letakartam volna a dobozt, szemügyre vettem a tartalmát.

Félig tele volt könyvekkel. Akadt közöttük puha kötésű – mint amit a kezemben tartottam – és nagyobb méretű, kemény borítású is. Egyik-másik penészes volt, vagy éppen megrágták a molyok. Az összeset betéve tudtam. Ez volt a legértékesebb, legtitkosabb tulajdonom. Arra gondoltam, hogy ha a vámpírok tudnának a gyűjteményemről, végeznének velünk, majd a földdel tennék egyenlővé a helyet. De nekem a kockázattal együtt is megérte. A vámpírok betiltották a könyveket a peremen, szisztematikusan kipakoltak minden iskolát és könyvtárat. Pontosan tudom, hogy miért. Mert a könyvek lapjain egy másik világ tárult elénk: egy vámpírok előtti világ, amikor az emberek még nem éltek félelemben, nem voltak falak, és az éjszaka nem a szörnyetegeké volt. Egy világ, amelyben szabadok voltunk.

Óvatosan visszatettem a helyére a kis puha kötésű könyvet. Ekkor a tekintetem egy másik viharvert példányra tévedt: oldalai megfakultak, egyik sarka megpenészedett. Nagyobb volt a többinél. Egy gyermekeknek szóló képeskönyv, a borítóján táncoló, színes állatokkal. Végigfuttattam az ujjam a borítón, és felsőhajtottam.

Anyá.

Cingár közelebb lépett hozzám, és átnézett a vállam fölött.

– Ugye, Patkány nem vitt el semmit? – kérdezte halkán.

– Nem – motyogtam, majd ráborítottam a lepedőt a dobozra, elrejtve Cingár elől féltve őrzött kincseimet. – De szerintem menj,

nézz körül a szobádban! És a biztonság kedvéért hozz vissza mindent, amit kölcsönvettél tőlem!

– Hónapok óta nem kértem kölcsön semmit – védekezett Cingár. Ijedtnek tűnt, ezért elfojtottam magamban a harapós választ. Nem sokkal az előtt, hogy Patkány bekerült a csapatba, gyakran találtam rá Cingárra a szobámban, amint a falnál kuporog az egyik könyvemmel, teljesen belefeledkezve a történetbe. Én magam tanítottam meg olvasni. Együtt ültünk a matracon hosszú, gyötrelmes órákon át, egyenként vettük végig a betűket, hangokat, szavakat. Eltartott egy ideig, mire Cingár megtanult olvasni, de amint sikerült, ez lett az új szenvedélye, főleg olyankor, amikor ki akarta zárni a külvilágot.

Aztán Patrick elmondta neki, hogy mit tesznek a vámpírok azokkal a peremlakókkal, akik könyveket olvasnak, ezért mostanában hozzájuk sem nyúlt. A tanítására fordított idő kárba veszett. Teljesen kiakadtam azon, hogy Cingár nem akar tanulni, mert fél a vámpíroktól. Felajánlottam Lucasnak, hogy tanítom, de hidegen hagyta a dolog, Patkányt pedig sem kérdeztem.

Milyen hülye vagyok, hogy azt képzeltem, taníthatok valami hasznosat ennek a bandának!

De Cingár félelmén vagy Lucas nemtörődömségén kívül más is táplálta a dühömet. Azt akartam, hogy tanuljanak, hogy képezzék magukat, különben újabb dologtól fosztják meg őket a vámpírok. A csicskásokat és a rabszolgákat megtanították olvasni, de a lakosság nagy részét meghagyták írástudatlannak. Azt akarták, hogy buta és tudatlan állatokként tengessük az életünket. Ha elég ember tudná, milyen volt az élet régebben... Akkor vajon mennyi időbe telne, hogy fellázadjanak a vérszívók ellen, és visszavegyék a hatalmat?

Ezt az álmomat senkivel sem osztottam meg, és még én magam sem hittem benne. Nem erőltethettem, hogy az emberek tanuljanak, de egy próbát megért.

Ahogy felálltam, Cingár hátrált egy lépést.

– Szerinted megtalálta a másik rejtekhelyet is? – kérdezte izgatottan.

– Talán azt is ellenőrizned kellene.

Fáradt pillantást vetettem rá.

– Éhes vagy? Ezt akarod mondani?

Cingár reménykedve vállat vont.

– Te nem?

A szememet forgatva a sarokban heverő matrachoz mentem, és leterdelttem. Arrébb húztam a matracot. Alatta meglazult padlódeszkák váltak láthatóvá. Megmozgattam őket, majd bedugtam a kezem a sötét lyukba.

– A fenébe! – motyogtam, miközben a sötétben tapogatóztam. Nem sok maradt: némi állott kenyér, kétogyoró és egy csírázásnak indult krumpli. Patkány valószínűleg a saját éléskamrámat kereste. Mindenkinek volt egy rejtekhelye. A jelöletlenek nem lopnak egymástól, legalábbis elméletileg. Ez íratlan szabály. De a szívünk mélyén mindannyian tudtuk, hogy az éhség nagy úr, és lopásra kényszeríti az embereket. Nem azért maradtam életben ilyen sokáig, mert naiv vagyok. Csak Cingár tudott erről a rejtekhelyről, mert benne megbíztam. És ő nem kockáztatta volna meg, hogy lopjon tőlem.

Még egyszer ellenőriztem az éléskamrát, és felsóhajtottam.

– Nem állunk jól – motyogtam a fejemet rázva. – Mostanában nincs túl nagy választék. Manapság már az élelmiszerjegyeket sem cserélik el.

A gyomrom korgott, ám ez nem volt újdonság. Kivettem a kenyeret, a felét odanyújtottam Cingárnak, majd befedtem az üreget. Állandóan éhesnek éreztem magam, de most a szokásosnál is jobban:

az előző este óta nem ettem egy falatot sem. A reggeli portyám nem bizonyult sikeresnek. Órákon keresztül kutattam élelem után a szokásos helyeken, de hiába. Csak annyit értem el, hogy megvágtam a tenyerem és éhes maradtam. Az öreg Thompson patkánycsapdáit is ellenőriztem: vagy a patkányok lettek okosabbak, vagy már túlságosan megritkította a patkánypopulációt. Az özvegy Tanner tetőkertjét is átkutattam: még a pengeéles drótkerítés alatt is átmerészkedtem, de hiába. Láttam, hogy a vén szipirtyó idejekorán szüretelt, és csak koszos dobozok maradtak utána. A Hurley mögötti kukákat is átnéztem a sikátorokban: *néha*, vagy inkább nagyon ritkán, találtam olyan penészes kenyeret, romlott szóját vagy krumplit, ami még a patkányoknak sem kellett. Nem vagyok válogatós, a gyomrom már hozzászokott mindehhez, bármennyire undorító. Legyen bogaras, patkányrágta vagy férges az a kenyér, megeszem, ha még kajára emlékeztető állaga van. Megeszek mindent, amit az átlagember gyomra nem bír el, de aznap Fortuna asszony nem fogadott a kegyeibe.

A kivégzés után lehetetlen volt folytatni az élelem utáni kutatást. A csicskás folyamatos jelenléte idegessé tette a peremlakókat. Nem mertem kockáztatni, nehogy lopáson kapjanak a csicskás emberei. Ráadásul a reggeli akasztás is a kedvemet szegte.

Úgysem járnék sikerrel, ha a már ismert területeken keresnék élelmet. Itt már mindent feléltem, a megbélyegzettek kiismerték a módszereimet. A perem legnagyobb részén már nem találok semmit, még ha át is megyek egy másik szektorba. Ebben a guberálókkal teli városban már nem maradt semmi. Ha enni akarok, távolabb kell kutakodnom.

Vagyis ki kell mennem a városból.

Kinéztem az ablakon át a halványkék égboltra. Elfintorodtam. A nap lassan délutánba hajlott. Csupán néhány órám maradt, hogy élelem után kutassak a falon kívül. Ha nem érek vissza naplemente előtt, akkor

összetalálkozom az éjszaka vadászaival. Amint besötétedik, *eljön az ő idejük*. Az uraké. A vámpíroké.

Van még időm, gondoltam, fejben számolva az órákat. *Elég tiszta az ég. Gond nélkül átcusszanok a fal alatt, átkutatom a romokat, és naplemente előtt visszatérek.*

– Hova mész? – kérdezte Cingár, miközben kinyitottam az ajtót, kiléptem a folyosóra, és körbekémleltem, nem figyel-e Patkány. – Allie? Várj már! Hova mész? Vigyél magaddal! Segítetek!

– Nem, Cingár! – Hátrafordultam, és megráztam a fejem. – Ez alkalommal nem a jól ismert helyeket járom be. Túl sok az ör, ráadásul itt van a csicskás is, amitől mindenki feszült. – Felsőhajtottam, és a kezemmel árnyékolva a szememet végignéztem az üres, napfényes udvaron. – A romoknál teszek próbát.

Felszisszent.

– Kimész a városból?

– Visszaérek naplemente előtt, ne aggódj!

– De ha elkapnak...

– Nem fognak. – A falnak dőltem, és rávigyorogtam. – Elkaptak engem valaha is? Azt sem tudják, hogy léteznek azok az alagutak!

– Pont úgy beszélsz, mint Patrick és Geoffrey.

Ez a megjegyzés törként hasított belém.

– Kicsit nyersen fogalmazol, nem gondolod? – Ő vállat vont, én pedig karba tettem a kezemet. – Ha így érzel, akkor nem osztok meg veled semmit, miután visszajöttem. Talán a változatosság kedvéért önállóan is szerezhetnél ételt.

– Sajnálom! – mondta gyorsan egy bocsánatkérő mosoly kíséretében. – Sajnálom, Allie! Aggódom érted, ez minden. Attól félek, hogy magamra hagysz, hogy egyedül maradok. Megígéred, hogy visszajössz?

– Tudod, hogy visszajövök.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Akkor jó. – A folyosó felé hátrált. Árnyék vetült az arcára. – Sok szerencsét!

Talán csak én képzeltem, de olyan hangsúllyal mondta, mintha azt remélné, bajom esik. Hogy majd meglátom, mennyire veszélyes a helyzet odakint, és hogy neki van igaza. Hülyeségeken jár az eszem, korholtam magamat, miközben átvágtam az üres udvaron, vissza a kerítés és a város utcái felé. Cingárnak szüksége van rám, én vagyok az egyetlen barátja. Nem annyira gonosz, hogy rosszat kívánjon nekem csak azért, mert ki van akadva Gracie és Marc miatt.

Vagy igen?

Kivertem a gondolatot a fejből, miközben átmásztam a drótkerítésen tátongó lyukon a kihalt városba. Cingár miatt majd aggódom később. A lényeg, hogy ételt találjak, hogy mindketten életben maradjunk.

Az utcák fényben úsztak. A nap magasan az üres épületek felett járt. *Még ne bukj le a látóhatár mögé!*, kérleltem az égre nézve. *Még legalább néhány óráig ne! Sőt, mit szólnál ahhoz, ha egyáltalán le sem mennél?*

Úgy tűnt, mintha erre a kérésre alattomos módon kissé lejjebb ereszkedett volna, és gúnyolódva behúzódott egy felhő mögé. Az árnyékok hosszúra nyúltak, a földet karistoló karomszerű ujjakra emlékeztettek. Megborzongtam, és végigsiettem az utcán.